यदि पुत्र न जायेथा मम शोकाय राघव ।
न स्म दुःखमतो भूयः पश्येयमकृतप्रजाः ॥ ३४ ॥
एक एव हि बन्ध्यायाः शोको भवति मानसः ।
अप्रजाऽस्मीति संतापो न ह्यन्यः पुत्र विद्यते ॥ ३५ ॥
न दृष्टपूर्वं कल्याणं सुखं वा पतिपौरुषे ।
अपि पुत्रे विपश्येयमिति रामास्थितं मया ॥ ३६ ॥
सा बहून्यमनोज्ञानि वाक्यानि हृदयच्छिदां ।
अहं श्रोष्ये सपत्नीनामवराणां वरा सती ॥ ३७ ॥
अतो दुःखतरं किं नु प्रमदानां भविष्यति ।
मम शोको विलापश्च यादृशोऽयमनन्तकः ॥ ३८ ॥
त्वयि संनिहितेऽप्येवमकृतासं निराकृता ।
किंपुनः प्रोषिते तात ध्रुवं मरणमेव मे ॥ ३९ ॥
अत्यन्तं निगृहीतास्मि भर्तुर्नित्यमसंमता ।
परिवारेण कैकेय्याः समा वाप्यथवावरा ॥ ४० ॥
यो हि मां सेवते कश्चिदथवाप्यनुवर्तते ।
कैकेय्याः पुत्रमन्वीक्ष्य स जनो नाभिभाषते ॥ ४१ ॥
नित्यक्रोधतया तस्याः कथं नु खरवादितं ।
कैकेय्या वदनं द्रष्टुं पुत्र शक्ष्यामि दुर्गता ॥ ४२ ॥
दश सप्त च वर्षाणि जातस्य तव राघव ।
आसितानि प्रकाङ्क्षन्त्या मया दुःखपरिक्षयं ॥ ४३ ॥

Digitized by Google